

Arrest

nr. 118 739 van 12 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 25 maart 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 maart 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Koen BLOMME verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers dienen op 6 november 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 21 maart 2013 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing met reden:

“Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds september 2008 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, actief zouden hebben meegewerkt aan het zichzelf omvormen tot Belgen, Nederlandse taallessen hebben gevolgd en hierbij diverse attesten voorleggen, een curus maatschappelijke oriëntatie hebben gevolgd en hierbij ook attesten voorleggen, mevrouw A., L. een attest van inburgering kan voorleggen, werkbereid zouden zijn (ondanks de medische problemen waarmee betrokkene zou kampen), een verklaring van een potentiële werkgever kan voorleggen, sterke sociale bindingen zouden hebben met België en zijn autochtone bevolking en verschillende getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan en hierbij ook schoolattesten voorleggen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen verwijzen ook naar het feit dat een terugkeer naar het land van herkomst onvermijdelijke zware en nefaste gevolgen zou hebben voor de beide kinderen en dat alle geleverde inspanningen en de volledige schoolloopbaan tenietgedaan zouden worden en de gehele familie van voren af aan opnieuw zou moeten beginnen. Hier dient er gewezen te worden dat de scholing van de kinderen plaats vond in precair verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen en van zichzelf hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen vroegen op 11.09.2008 voor de eerste maal asiel aan in België. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 27.02.2009 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen betekenden op 20.04.2009 een bevel om het grondgebied te verlaten, doch verkozen zij echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Op datum van 29.09.2010 vroegen betrokkenen voor de tweede maal asiel aan in België. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 24.06.2011 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De duur van de procedures - namelijk iets meer dan 5 maanden voor de eerste asielaanvraag en iets minder dan 9 maanden voor de tweede asielaanvraag - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit enige aanvaring hebben gehad met de strafrechter en bij hun weten ook geen strafonderzoek zou hangende zijn en geen gevaar zouden zijn voor de Belgische openbare orde of nationale veiligheid dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Verder halen betrokkenen aan dat zij een aanvraag hebben ingediend overeenkomstig artikel 9ter en dat deze nog hangende zou zijn. Er dient echter opgemerkt te worden dat hun aanvraag op datum van 23.01.2013 werd afgesloten.

Vervolgens verwijzen betrokkenen naar het feit dat het gevaarlijk, omslachtig en duur zou zijn om teneinde in het land van herkomst een aanvraag in te dienen. Hier dient er opgemerkt te worden dat er regelmatig Russen zijn die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Moskou. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkenen, namelijk de kosten en de omweg. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Russische burgers. Bovendien staven betrokkenen deze beweringen met geen enkel bewijsstuk.

Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpcedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren naar het land herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren drie middelen aan die omwille van hun onderlinge samenhang en het herhalen van de grieven samen worden genomen. De middelen luiden:

“Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiele motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980 Schending art. 3 EVRM.

Aan de materiele motiveringsplicht is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St., nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E., 1993), en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St., nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev.dr.etr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E., 1993).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de Dienst Vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat:

de verschillende ingeroepen elementen van verregaande integratie niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend.

het feit dat de kinderen schoolgaand zijn en de nefaste gevolgen van een terugkeer, geen buitengewone omstandigheid uitmaakt de duur der asielpcedures niet onredelijk lang is geweest, de aanvraag art. 9 TER VW werd afgesloten.

Dat gemotiveerd werd dat de aanvraag art. 9 BIS VW in het land van herkomst kan ingediend worden aangezien er geen lopende art. 9 TER VW meer is.

Daarnaast wordt gesteld dat er gesteld dat de overige elementen die worden aangebracht niet kunnen aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Dat in de bestreden beslissing ten onrechte werd overwogen dat er geen medische regularisatie-aanvraag meer hangende zou zijn, terwijl in werkelijkheid wel een beslissing is tussengekomen, doch hiertegen hoger beroep werd aangetekend en deze procedure tot op heden hangende is.

Dat ingeval van nietigverklaring van de bestreden beslissing art. 9 TER VW de verzoekers onmiddellijk opnieuw een hangende procedure art. 9 TER VW hebben en minstens de afloop van deze procedure dient afgewacht te worden vooraleer te kunnen stellen dat er geen procedure art. 9 TER VW meer hangende zou zijn.

Er is dan ook wel degelijk mogelijkheid voor verzoekers om de aanvraag art. 9 BIS VW in België in te dienen, en als verwerende partij dezelfde criteria hanteert in dit dossier als zij hanteert in andere dossiers bij een beoordeling ten gronde, dan dient vastgesteld dat verzoekers voldoen aan de voorwaarden voor regularisatie van personen met langdurige procedure, weze een gezamenlijke duur van de procedures asiel en regularisatie van meer dan 4 jaar met schoolgaande kinderen ten laste.

De redenen die door verzoekers werden aangehaald als sterke sociale binding met België en verregaande integratie werden dan ook nooit afdoende beantwoord en de bestreden beslissing is in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet in de mate waarin hiermede geen rekening wordt gehouden.

Deze argumentatie is manifest in strijd met art. 9 BIS Vreemdelingenwet waar zij in gene mate overgaat tot een onderzoek ten gronde.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

In de bestreden beslissing wordt vele jaren verblijf en integratie zomaar aan de kant geschoven hetgeen totaal onredelijk is.

De motivering van de dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

TWEEDE MIDDEL

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiele motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980 Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling die een aanvraag verwerpt volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 September 1995, Rev.dr.etr. 1996, 249).

De materiele motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., "Le controle par le conseil d'Etat de la motivation des actes réglementaires", noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gebeurd inzake de door verzoekster in haar verzoekschrift opgeworpen pogingen tot integratie.

In vaste rechtspraak werd reeds geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar hun geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van

de sterke sociale bindingen die verzoekster heeft met België. Het feit dat verzoekster niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Geneve doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing.

De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn.

Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België en hun humanitaire situatie niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.

DERDE MIDDEL

Schending beginsel dat elke bestuurshandeling door een materieel motief moet worden gedragen (materiele motiveringsplicht).

Schending van art. 9 bis Vreemdelingenwet 15 december 1980

Schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat ten onrechte in de bestreden beslissing de ingeroepen redenen een voor een worden afgewezen en wordt gesteld dat verzoekers hun aanvraag in hun land van herkomst kunnen indienen.

Dat de lange duur van het verblijf van verzoekers op het Belgisch grondgebied met medegaande sterke integratie als buitengewone omstandigheid dient te worden aangenomen.

Onder buitengewone omstandigheid wordt in het algemeen verstaan die omstandigheden die het voor de vreemdeling bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar het land van oorsprong om de bedoelde vergunning aan te vragen.

(cfr. R.v. St., nr. 103.410, Sfebruari 2002, Rev.dr.etr.2002, afl. 117, 133; R.v.St. (11^e kamer), nr. 93.760, 6 maart 2001, A.P.M., 2001, 79; R.v.St. (11^e kamer), nr. 92.410, 18 januari 2001, A.P.M., 2001, 33).

Dat art. 3 EVRM bepaalt dat het recht op eerbieding van het gezinsleven een basisrecht is. Art. 3 EVRM stelt "Niemand mag onderworpen worden aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Dat de gezinsleden omwille van buitengewone omstandigheden met België een werkelijke band hebben:

- er is nog een lopende beroepsprocedure art. 9 TER VW

- de kinderen genieten onderwijs in België

- de verzoekers zijn totaal verankerd

Dat ingeval verzoekers naar hun land van herkomst het gezin van verzoekers en hun kinderen ten zeerste ontwrict.

" Voorde toelating of de weigering van het buitengewoon rechtsmiddel waarop art. 9 bis van de vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2^e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen.

(Zie RVS, nr. 58.969, 1 april 1996, Rev.dr.etr. 1996, 742; T Vreemd., 1997, 29).

Dat het internationaal Verdrag inzake de rechten van het kind bepaalt in art. 3:

" Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

Dat de belangen van de kinderen van verzoekers geenszins gebaat zijn bij het terug naar Rusland moeten om daar een aanvraag art. 9 BIS VW in te dienen.

Wei integendeel, de kinderen bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en geschaad zullen weten in hun persoonlijke ontwikkeling.

Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is bijgevolg niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk maar zou bovendien zoals gezegd ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf betekenen."

2.2. De verwerende partij merkt op in de nota:

"Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van de materiele motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 EVRM. In een tweede middel voeren zij de

schending aan van de materiele motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een derde middel voeren zij de schending aan van de materiele motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij stellen dat in de bestreden beslissing ten onrechte zou worden geoordeeld dat de aanvraag ex artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd afgesloten, gelet op de procedure hangende bij de Raad.

Zij verwijzen naar de gezamenlijke duur van de asiel- en regularisatieprocedures en naar de schoolgaande kinderen, en stellen dat in de bestreden beslissing ten onrechte werd geoordeeld dat de duur van de asielprocedure en de schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

Voorts zijn zij van mening dat de aangehaalde elementen betreffende de sterke sociale binding en verregaande integratie niet afdoende werden beantwoord in de bestreden beslissing.

Het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel evenals de beginselen van behoorlijk bestuur zouden vereisen dat er minstens een onderzoek zou zijn gebeurd of navraag zou zijn gedaan omtrent de door verzoekers in hun verzoekschrift aangehaalde pogingen tot integratie. Verwerende partij zou dit niet gedaan hebben, waardoor voormelde beginselen geschonden zouden zijn.

Zij beroepen zich tevens op artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat bij de beoordeling van de materiele motiveringsplicht de Raad niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van verwerende partij. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. (R.v.V., 29 maart 2012, nr. 78.303; zie ook: R.v.V., 30 juni 2011, nr. 64.262)

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient als uitzonderingsbepaling op de algemene regel voorzien in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, restrictief te worden geïnterpreteerd.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt een dubbel onderzoek in:

- Betreffende de ontvankelijkheid van de aanvraag: of de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voldaan en of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

- Betreffende de gegrondheid van de aanvraag; ingeval de aanvraag ontvankelijk is, of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. (R.v.V., 13 augustus 2007, nr. 10.629; R.v.V., 28 maart 2012, nr. 78.191)

De "buitengewone omstandigheden" strekken er enkel toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend, doch niet waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. (R.v.St., 9 december 2009, nr. 198.769)

Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom die in België, en niet in het buitenland, is ingediend. (R.v.St., 9 december 2009, nr. 198.769)

De Raad van State oordeelde reeds meerdere malen dat het op zich niet onredelijk is dat verwerende partij dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (R.v.St., 14 maart 2006, nr. 156.325; R.v.St., 4 juli 2002, nr. 108.862). De Raad heeft in dit opzicht reeds het volgende geoordeeld:

"In casu is de verplichte scholing bovendien in illegaal verblijf gestart. In tegenstelling tot wat verzoeker wenst te laten uitschijnen neemt de schoolplicht slechts aanvang in het kalenderjaar dat het kind zes jaar wordt. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken om te stellen dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in een dergelijke illegaal verblijf. Verzoeker beperkt zich tot een theoretische uiteenzetting en toont niet met concrete gegevens aan waarom de scholing van zijn kind een buitengewone omstandigheid zou uitmaken. Verzoeker maakt de schending van de materiele motiveringsplicht niet aannemelijk." (R.v.V., 6 mei 2008, nr. 10.923)

Bijgevolg, is het niet kennelijk onredelijk van verwerende partij, in de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheid, te stellen dat de elementen betreffende de integratie van verzoekers, de duur van hun

verblijf, de duur van de asielprocedure en het feit dat de kinderen school lopen geen buitengewone omstandigheden vormen welke zouden rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. Dit wordt overigens op een duidelijk wijze aangegeven in de bestreden beslissing. De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat verwerende partij de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. (R.v.V., 25 januari 2012, nr. 73 906)

Verzoekers kunnen derhalve niet ernstig voorhouden dat de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn gemotiveerd.

In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, werden de pogingen tot integratie wel degelijk onderzocht door verwerende partij, dit aan de hand van de terzake aangehaalde elementen en voorgelegde attesten en stukken. Dit blijkt ontegensprekelijk uit de bestreden beslissing.

Verzoekers laten bijgevolg na aan tonen met welke elementen die verwerende partij kende op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zij geen rekening zou hebben gehouden, noch tonen zij aan dat zij die niet correct zou hebben beoordeeld. Zij gaan met hun kritiek overigens kennelijk voorbij aan de determinerende motieven die verwerende partij dienaangaande heeft geformuleerd in de bestreden beslissing.

Waar verzoekers zich beroepen op de procedure hangende bij de Raad omtrent de aanvraag ex artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, merkt verwerende partij op dat dergelijke procedure geen schorsende werking heeft.

Ten overvloede, moet dienaangaande worden benadrukt dat de bestreden beslissing niet gepaard gaat met enig bevel om het grondgebied te verlaten en dat de ongegrondheidsbeslissing d.d. 23 januari 2013 omtrent de aanvraag ex artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, bij schrijven van 22 april 2013 werd ingetrokken. In dit schrijven wordt tevens uitdrukkelijk gesteld dat verzoekers in dezelfde toestand van verblijf dienen te worden geplaatst als waarin zij zich bevonden voor het nemen van de beslissing.

Waar verzoekers artikel 3 EVRM aanvoeren, merkt verwerende partij op dat in de bestreden beslissing het volgende wordt gesteld:

"Vervolgens verwijzen betrokkenen naar het feit dat het gevaarlijk, omslachtig en duur zou zijn om teneinde in het land van herkomst een aanvraag in te dienen. Hier dient er opgemerkt te worden dat er regelmatig Russen zijn die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Moskou. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkenen, namelijk de kosten en de omweg. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Russische burgers. Bovendien staven betrokkenen deze beweringen met geen enkel bewijsstuk. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties".

Behoudens het leveren van kritiek en de algemene stelling dat de redenen due werden aangehaald in de aanvraag geenszins werden beoordeeld in het kader van de asielprocedure en zelfs indien die reeds werden beoordeeld, dan nog een nieuwe beoordeling zich zou opdringen, tonen verzoekers in het verzoekschrift niet aan dat de bestreden beslissing op dit punt kennelijk onredelijk zou zijn.

Uit het administratief dossier, blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers zich in hun aanvraag ex artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dienaangaande louter beperkten tot het formuleren van algemene en vage verklaringen.

Voor zoveel als nodig, verwijst verwerende partij naar het arrest van de Raad van 27 maart 2012, waarin het volgende werd geoordeeld:

"Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot loutere beweringen die zij geenszins staaft. In het kader van artikel 3 van het EVRM is nochtans vereist dat zij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 2 7 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). Bovendien dient te worden vastgesteld dat haar vluchtrelaas reeds werd onderzocht door zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij kan worden opgemerkt dat de Raad ook de veroordeling waarnaar de verzoekende partij in haar verzoekschrift met betrekking tot artikel 3 van het EVRM verwijst en waaromtrent zij een rechterlijke uitspraak van 4 maart 2009 als stuk bijbrengt in zijn beoordeling heeft betrokken, en dat in beide gevallen is beslist haar de

vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus niet toe te kennen. De verzoekende partij maakt haar belang bij het aanvechten van de bestreden beslissing, dat zij kadert in artikel 3 van het EVRM en in het feit dat zij gemarteld werd, gevlucht is, niet kan terugkeren en haar leven in gevaar is, dan ook niet aannemelijk." (R.v.V., 27 maart 2012, nr. 78 177)

De bestreden beslissing schendt derhalve geenszins artikel 3 EVRM.

Waar verzoekers zich beroepen op artikel 3 van het Internationaal Verdrag van 20 november 1989 inzake de Rechten van het Kind, merkt verwerende partij op dat zowel de Raad als de Raad van State reeds hebben geoordeeld dat de verdragbepalingen op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is en dat het verdrag geen directe werking heeft. (R.v.St., 31 oktober 2001, nr. 100.509; R.v.V., 27 juni 2011, nr. 63.844)

Verzoekers kunnen zich derhalve niet dienstig beroepen op artikel 3 van het Internationaal Verdrag van 20 november 1989 inzake de Rechten van het Kind.

Het eerste middel, het tweede middel en het derde middel zijn ongegrond."

2.3. Verzoekers bekritisieren de bestreden beslissing inhoudelijk en voeren de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partijen geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België kunnen rechtvaardigen.

Luidens deze bepaling kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partijen een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Buitengewone omstandigheden zoals voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het de verzoekende partijen bijzonder moeilijk maken om hun aanvraag in het buitenland in te dienen.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partijen hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De verzoekende partijen houden voor dat de door hen aangevoerde buitengewone omstandigheden ten onrechte niet werden aanvaard.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet tal van redenen aanhalen zonder telkens een duidelijk onderscheid te maken tussen buitengewone omstandigheden en elementen die de gegrondheidsfase van het onderzoek betreffen:

- langdurig verblijf sedert 11 september 2008 met onophoudelijke en geslaagde inspanningen om zich "in te werken" in België met sterke sociale bindingen,
- klaar zijn om de Belgische arbeidsmarkt in te stappen met potentiële werkgever,
- verlies voorgaande door verplichte terugkeer,
- indienen van een vraag tot medische regularisatie,
- humanitaire redenen (niet meer gepreciseerd).

Vervolgens stellen verzoekers nog:

- geen strafregister, geen gevaar voor openbare orde,
- onafgebroken bijscholing, volgen cursussen en taalkennis,
- schoollopen van de kinderen in het Nederlands: terugkeer heeft nefaste gevolgen voor hen,
- voorleggen aanbevelingsbrieven en stukken die uitstekende integratie aantonen en sterke bindingen met België en haar bevolking,
- verwijdering is bestraffing van de inzet tot integratie en er is een vermoeden bij "bepaalde termijnen" van verblijf dat dermate sterke integratie verwijdering onaanvaardbaar maakt.

Verzoekers leggen stukken neer met betrekking tot hun identiteit, hun voorgaande gevoerde procedures, hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, volgen van cursussen en inburgering, attesten van schoollopen kinderen en steunverklaringen inzake hun integratie.

De bestreden beslissing antwoordt op het langdurig verblijf sedert 11 september 2008 met onophoudelijke en geslaagde inspanningen om zich "in te werken" in België met sterke sociale bindingen, op het klaar zijn om de Belgische arbeidsmarkt in te stappen met potentiële werkgever en de onafgebroken bijscholing, volgen cursussen en taalkennis, schoollopen van de kinderen in het Nederlands, het voorleggen aanbevelingsbrieven en stukken die uitstekende integratie aantonen en sterke bindingen met België en haar bevolking als volgt:

"Het feit dat betrokkenen sinds september 2008 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, actief zouden hebben meegewerkt aan het zichzelf omvormen tot Belgen, Nederlandse taallessen hebben gevolgd en hierbij diverse attesten voorleggen, een cursus maatschappelijke oriëntatie hebben gevolgd en hierbij ook attesten voorleggen, mevrouw A., L. een attest van inburgering kan voorleggen, werkbereid zouden zijn (ondanks de medische problemen waarmee betrokkene zou kampen), een verklaring van een potentiële werkgever kan voorleggen, sterke sociale bindingen zouden hebben met België en zijn autochtone bevolking en verschillende getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan en hierbij ook schoolattesten voorleggen, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Betrokkenen verwijzen ook naar het feit dat een terugkeer naar het land van herkomst onvermijdelijke zware en nefaste gevolgen zou hebben voor de beide kinderen en dat alle geleverde inspanningen en de volledige schoolloopbaan tenietgedaan zouden worden en de gehele familie van voren af aan opnieuw zou moeten beginnen. Hier dient er gewezen te worden dat de scholing van de kinderen plaats vond in precair verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van de kinderen en van zichzelf hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten."

Dit antwoord is correct, kennelijk redelijk en vindt steun in het administratief dossier. Dergelijke elementen behoren tot het onderzoek naar de gegrondheidsfase nadat zou zijn vastgesteld dat er buitengewone omstandigheden zijn aangevoerd die de aanvraag ontvankelijk maken, zodat de verwerende partij er zelfs niet toe gehouden was hierop een antwoord te verstrekken. Kritiek hiertegen

gericht is dan ook kritiek gericht tegen een overtollig motief en kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Op het argument dat wijst op het verlies voorgaande elementen door verplichte terugkeer, antwoordt de bestreden beslissing :

“Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Betrokkenen vroegen op 11.09.2008 voor de eerste maal asiel aan in België. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 27.02.2009 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen betekenden op 20.04.2009 een bevel om het grondgebied te verlaten, doch verkozen zij echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Op datum van 29.09.2010 vroegen betrokkenen voor de tweede maal asiel aan in België. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 24.06.2011 met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De duur van de procedures - namelijk iets meer dan 5 maanden voor de eerste asielaanvraag en iets minder dan 9 maanden voor de tweede asielaanvraag - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

Ook dit motief is correct en kennelijk redelijk. Uit de wettelijke bepalingen blijkt bovendien geenszins dat een langdurig verblijf van rechtswege een machtiging tot verblijf doet ontstaan. Het komt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in het kader van diens ruime discretionaire bevoegdheden toe te oordelen of er afdoende elementen werden aangehaald. In elk geval tonen verzoekers geenszins aan dat enig lang verblijf met integratie op zich volstaat als zijnde een buitengewone omstandigheid. Verzoekers tonen evenmin aan dat een langdurige asielprocedure met schoolgaande kinderen in “andere dossiers” het bestaan van een buitengewone omstandigheid uitmaakt, daargelaten de vast-stelling dat zij geen langdurige asielprocedure hebben doorlopen.

Waar verzoekers voorhouden dat: *“In vaste rechtspraak [...] reeds [werd] geoordeeld dat de afwijzing als asielzoeker niets afdoet van een gebeurlijke onmogelijkheid terug te keren naar hun geboorteland en sterk daarmee samenhangend, van de sterke sociale bindingen die verzoekster heeft met België. Het feit dat verzoekster niet in aanmerking komen voor de criteria van de Conventie van Geneve doet niets af van alle redenen die in het verzoek tot regularisatie werden aangehaald en die aanleiding kunnen geven tot een humanitaire beslissing. De redenen die aangehaald werden in het verzoekschrift tot regularisatie zijn geenszins reeds beoordeeld in het kader van de asielaanvraag, en zelfs indien deze reeds beoordeeld zouden zijn, dan nog dringt een nieuwe beoordeling zich op in het kader van de procedure regularisatie, aangezien het voorwerp en de finaliteit van beide procedures uiteraard verschillend zijn. Het is niet omdat verzoekers niet als politiek vluchteling werden erkend, dat zij thans de situatie in hun herkomstland, hun situatie hier in België en hun humanitaire situatie niet meer zou mogen invoeren als argument om regularisatie te bekomen en nog minder dat verweerster omdat zij de asielaanvraag van verzoekers heeft verworpen, thans in het kader van de procedure regularisatie, geen onderzoek meer zou moeten verrichten naar de in deze procedure ingeroepen redenen.”* kan de Raad enkel vaststellen dat de afwijzing in de bestreden beslissing zich geenszins steunt op de afwijzing van de asielaanvraag. Een dergelijke interpretatie berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing.

Wat het ontbreken van een strafregister of het gevaar voor openbare orde betreft antwoordt de bestreden beslissing terecht dat dergelijk gedrag mag worden verwacht van elke vreemdeling die in België verblijft en tonen verzoekers hoegenaamd niet aan wat dit element te maken heeft met het bestaan van een buitengewone omstandigheid.

Wat het indienen van een vraag tot medische regularisatie betreft wijst de bestreden beslissing dat deze werd afgesloten, wat een afdoend antwoord is waarom dit element niet in aanmerking komt om de aanvraag ontvankelijk te verklaren. Waar verzoekers in hun middelen erop wijzen dat tegen de afwijzing van deze aanvraag beroep werd aangetekend bij de Raad, wordt erop gewezen dat het indienen van een aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft en hoe dan ook het beroep bij arrest van de Raad van 12 februari 2014 met nr. 118 738 werd verworpen zodat verzoekers geen belang hebben bij hun kritiek.

Met betrekking tot het schoollopen van de kinderen wijst de bestreden beslissing erop dat niet werd aangetoond dat de kinderen geen scholing in het herkomstland kunnen krijgen en dat de scholing van

de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs behoeft noch een gespecialiseerde infrastructuur. In zoverre verzoekers betogen dat het schoollopen van hun kinderen een buitengewone omstandigheid uitmaakt, dient erop te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 4 juli 2002, nr. 108.862). Verzoekers beperken zich tot de loutere vermelding van het schoollopen van hun kinderen en tonen niet met concrete gegevens aan waarom dit een buitengewone omstandigheid zou uitmaken.

Waar verzoekers aanhalen *“Dat verder het onderbreken van het verblijf teneinde in het land van herkomst een aanvraag te gaan indienen jegens de Belgische diplomatieke vertegenwoordiging [...] bijgevolg niet alleen gevaarlijk, omslachtig, duur en onmogelijk [is] maar [...] bovendien zoals gezegd ook het onherroepelijk verlies van het merendeel van de argumenten die pleiten voor de continuering van het verblijf [zou] betekenen.”*, stelt de bestreden beslissing juist en kennelijk redelijk: *“Vervolgens verwijzen betrokkenen naar het feit dat het gevaarlijk, omslachtig en duur zou zijn om teneinde in het land van herkomst een aanvraag in te dienen. Hier dient er opgemerkt te worden dat er regelmatig Russen zijn die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Moskou. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkenen, namelijk de kosten en de omweg. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere Russische burgers. Bovendien staven betrokkenen deze beweringen met geen enkel bewijsstuk. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielpcedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren naar het land herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).”*

Uit de antwoorden op de argumenten van verzoekers blijkt dat de bestreden beslissing volledig en correct alle elementen heeft onderzocht, dit op basis van het administratief dossier, en kennelijk redelijk is. Bijgevolg tonen verzoekers niet aan dat de materiële motiveringsplicht of artikel 9bis van de vreemdelingenwet is geschonden. De bestreden beslissing antwoordt afdoend.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoekers voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Voorts ziet de Raad niet in hoe een verdere navraag naar de pogingen tot integratie de bestreden beslissing vermag te wijzigen. Dit onderdeel is ongegrond.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), wat in casu niet het geval is.

Waar verzoekers de schending van artikel 3 EVRM in de hoofding van hun middel aanvoeren, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een internationaalrechtelijke bepaling of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, nr. 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Verzoekers beperken zich in het verzoekschrift tot het aanhalen van de

schending van artikel 3 EVRM. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Bovendien is in de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel vervaardigd zodat de schending van artikel 3 EVRM niet dienstig kan aangevoerd worden.

Wat betreft de schending van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, wijst de Raad erop dat dit artikel op zichzelf niet volstaat, wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepaling is geen duidelijke en juridisch volledige bepaling die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan deze bepaling moet derhalve een directe werking worden ontkend. De verzoekende partijen kunnen de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag daarom niet dienstig inroepen (RvS 11 juni 1996, nr. 60.069; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554). Artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, dat een zeer algemene bepaling omvat, mag bovendien niet zo geïnterpreteerd worden dat het de toepassing van andere, meer specifieke wets- of verdragsbepalingen zou uitsluiten. Dit onderdeel is onontvankelijk.

2.4. De middelen zijn, in de mate dat ze onontvankelijk zijn, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN